

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. OAM-1315/ZA-ZA15-D07-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 2 Az 3/2024 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Daliboru Lípovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 5 250,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce **nese** stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023. Žalovaný rozhodl, že žádost žalobce u udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1, písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustná a řízení o ní podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zároveň deklaroval, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“) Chorvatská republika.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal žalobce dne 27. 9. 2023. Ze země původu vycestoval v dubnu roku 2023 na základě chorvatského víza letecky přes Istanbul do Záhřebu. V Chorvatsku pracoval měsíc ve městě R., ale nedostal zaplacen. Poté pracoval u jiného zaměstnavatele. Celkově pobýval v Chorvatsku tři měsíce. Poté

pokračoval do Německa, kde strávil měsíc prací na brigádách. V září roku 2023 pak přicestoval, již bez platného víza, do České republiky. V Uzbekistánu neměl žádné potíže, jediným důvodem k cestě do zemí Evropské unie byla snaha uživit práci zde svoji rodinu.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že na případ žalobce dopadá čl. 12 Nařízení a státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je tak Chorvatská republika. Ta také svoji příslušnost k vyřízení žádosti uznala. Systémové nedostatky v řízení o udělení mezinárodní ochrany zde nebyly zjištěny a žalobcem ostatně nebyly ani tvrzeny, důvody pro aplikaci č. 17 Nařízení nebyly shledány. Městský soud tak uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že žalovaný i městský soud chybně posoudili otázku příslušnosti státu k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle názoru stěžovatele mají kritéria pro určení příslušnosti pevně stanovenou posloupnost a před kritériem vydaného víza má nastoupit kritérium rodinných příslušníků. Stěžovatel má na území České republiky bratrance, který by měl být považován za rodinného příslušníka, a tato skutečnost by měla být v rámci posouzení přípustnosti žádosti zohledněna. Touto otázkou se však ani žalovaný, ani správní soud nezabývali. Pro absenci takové úvahy považuje stěžovatel jak rozhodnutí žalovaného, tak rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelné.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel zejména v otázce právního posouzení hrozeb, jimž jsou vystaveny osoby žádající o azyl a pocházející z Uzbekistánu. Tato otázka byla dle jeho názoru posouzena zcela nedostatečně a jedná se o natolik závažnou vadu, že přesahuje jeho vlastní zájmy. Zároveň má za to, že správný procesní postup byl při rozhodování žalovaného i soudu narušen do té míry, že je zcela v obecném zájmu, aby tato pochybení byla napravena a aby k nim v rámci azylových řízení nedocházelo.

[6] Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na skutečnost, že stěžovatel byl již dne 18. 6. 2024 přemístěn do odpovědného státu – Chorvatské republiky, jeho konkrétní místo pobytu v tomto státě není známo. Žalovaný proto navrhl, aby bylo řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu zastaveno.

[8] S ohledem na výše uvedené musel Nejvyšší správní soud před rozhodnutím ve věci nejprve posoudit podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že zastavit řízení o kasační stížnosti tak, jak navrhuje žalovaný, nelze. Ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu je koncipováno pro případy, kdy žadatel o azyl přestane být dosažitelným z vlastní vůle a místo jeho pobytu nelze objektivně zjistit. Nedopadá však na případy, kdy žadatelův pobyt přestane být znám v důsledku výkonu rozhodnutí žalovaného a kdy navíc, jak uvádí

pokračování

sám žalovaný, by bylo alespoň teoreticky možno zjistit jeho pobyt u úřadů příslušné země. Podmínky řízení tedy jsou splněny.

[9] Dále pak Nejvyšší správní soud posuzoval otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 „*Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*

[12] Jak bylo již uvedeno výše, spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti v nutnosti zodpovědět právní otázku hrozeb, jimž jsou vystaveni žadatelé o azyl z Uzbekistánu, a dále v existenci natolik závažných procesních vad v řízeních u žalovaného i u městského soudu, že je v obecném zájmu, aby byly napraveny. K prvnímu důvodu Nejvyšší správní soud uvádí, že se zcela míjí jak s obsahem rozhodnutí žalovaného, tak i městského soudu. Tato otázka je meritorní a v žádném řízení týkající se stěžovatele doposud nebyla posuzována. Podstatou rozhodnutí žalovaného bylo určení státu, který má řízení o udělení mezinárodní ochrany provést, nikoliv samotné posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedená otázka tedy důvodem přijatelnosti kasační stížnosti být nemůže. Tvrzené vady řízení před správním orgánem a před soudem pak nebyly stěžovatelem ani v náznaku konkretizovány, takže Nejvyšší správní soud nemá v tomto směru co posuzovat.

[13] Ohledně námitky týkající se pobytu bratrance stěžovatele na území České republiky a možného odlišného kritéria pro posouzení příslušnosti státu k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka nebyla uplatněna v žalobě, ač uplatněna být mohla, jedná se proto o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Jméno a bydliště bratrance ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nijak neupřesnil.

[14] Nejvyšší správní soud shrnuje, že nebyly zjištěny žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, uvedený návrh proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež

by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28.

[16] Ustanovený zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu. Za to mu náleží odměna vypočtená podle § 7 a § 9 odst. 4, písm. d) advokátního tarifu v úhrnné výši 4 650,- Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v úhrnné výši 600,- Kč, celkem tedy 5 250,- Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. listopadu 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu